

РЕШЕНИЕ

№ 19589

гр. София, 28.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. Н.
като разглежда докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110142575 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба с вх. № 215991/31.07.2023 г, с която от името на „**“ ЕАД, ЕИК *** против Г. С. Н., ЕГН: ***** и против наследниците на С. П. Н., ЕГН: ***** са предявени иски с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – осъдителни иски за вземания за плащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди за имот в сграда - етажна собственост, за обезщетение за забава на плащане на същото, за възнаграждение за услугата дялово разпределение на топлинна енергия за процесния период, както и за обезщетение за забава на плащането на същото.

С молба вх. № 224968 от 09.08.2023 г. ищецът е уточнил подадената искова молба, като е посочил, че исковите са предявени единствено срещу Г. С. Н., ЕГН: *****, като е направено искане съдът да осъди ответницата да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 793,47 лева, представляваща стойност на доставена и потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, п***** за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от 161,93 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 17,30 лева, представляваща главница за цена на услугата

дялово разпределение за топлоснабден имот, п***** за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 4,68 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.08.2020 г. - 12.07.2023 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение.

С определение № 28564/16.08.2023 г., постановено по гр.д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е конституирал като ответник в производството Г. С. Н. ЕГН: *****.

В исковата си молба ищецът „**“ ЕАД твърди, че има договорни отношения с ответницата /респективно е имал такива с нея и нейния наследодател С. П. Н./. Поддържа, че същата /респективно нейният наследодател/ има качеството клиент на топлинна енергия за битови нужди за следния недв. имот: апартамент № 117, находящ се в гр. София, ж. к. „Сердика“, бл. 16А, вх. Е, ет. 5, аб. № 92293. Навеждат се съображения, че сградата-етажна собственост, в която се намира процесният имот, е сключила договор за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия с „**“ ООД, като в тази връзка се посочва, че на основание чл. 155, ал. 1, т. 2 от ЗЕ сумите за топлинна енергия за процесния имот са начислявани по прогнозни месечни вноски, като след края на отоплителния период са изготвяни изравнителни сметки на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването. Поддържа, че ответницата /респективно нейния наследодател С. П. Н./ е използвала доставяна топлинна енергия през периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г. и не е погасила задължението си на посочения в приложимите за периода ОУ падеж, поради което същото следвало да се погаси, ведно с лихва за забава. Не било изпълнено и задължението за заплащане на услугата дялово разпределение, поради което и то следвало да се погаси, ведно с лихва за забава.

Моли, да бъде постановено решение, с което ответницата да бъде осъдена да заплати на ищеца суми, както следва: 1/ сумата от 793,47 лева, представляваща стойност на доставена и потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, п***** за периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 2/ сумата от 161,93 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия; 3/ сумата от 17,30 лева, представляваща

главница за цена на услугата дялово разпределение за топлоснабден имот, п***** за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане; 4/ сумата от 4,68 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.08.2020 г. – 12.07.2023 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение.

Претендират се разноси и се прави възражение с правно основание чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на претендираното от насрещната страна в производството адвокатско възнаграждение.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба от ответницата, която оспорва исковете по основание и размер. Прави възражение за изтекла погасителна давност. Моли, исковете да бъдат отхвърлени.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД.

За уважаване на предявените искове с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ), вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД и респ. за ангажиране отговорността на ответника, ищецът следва да докаже по безспорен начин следните факти: съществуването на договорни отношения между него и ответницата /респективно нейния наследодател/ с предмет доставка на топлинна енергия, в това число и качеството ѝ клиент на топлинна енергия, обема на реално доставената в процесния имот топлинна енергия за исковия период, че нейната стойност възлиза именно на претендираната сума, че е носител на вземане за възнаграждение за дялово разпределение, поради което и за ответника да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесните главници, както и изпадането на ответницата в забава за заплащане на дължимите главници, периодът на забавата и размерът на обезщетението за забава.

При установяване на тези обстоятелства в тежест на ответницата е да установи, че е погасила претендираното вземане, за което обстоятелство не се сочат доказателства.

В тежест на ответницата и при доказване на горните факти е да докаже правопогасяващи претендираното от ищеца вземане факти.

В тежест на ищеца, при релевираното в отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите, заявени с исковата молба, е да докаже настъпването на факти и обстоятелства, водещи до спиране и/или прекъсване течението на давностния срок по отношение на претендираните в настоящото производство вземания.

Правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката като договорно правоотношение, произтичащо от писмен договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР) (чл. 150, ал. 1 ЗЕ). Писмената форма на договора не е форма за действителност, а форма за доказване. Тази договорна природа на правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди остава непроменена при множеството изменения на относимите норми от ЗЕ (чл. 149, чл. 150, чл. 153, ал. 1 и пар. 1 ДР), които регламентират и страните по договора при публично известни общи условия. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди.

Присъединяването на топлофицирани жилищни сгради с изградени инсталации към топлопреносната мрежа, както на заварените от ЗЕ, така и на новоизградените сгради, се извършва въз основа на писмен договор (чл. 138, ал. 1 ЗЕ и чл. 29 - чл. 36 Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването) със собствениците или титулярите на вещното право на ползване върху топлоснабдените имоти в сградите, които поради това са посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобренията от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия. Гореизложеното се отнася и за редакцията на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, действаща към

процесния период. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената □ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот – в този смисъл са и разрешенията дадени с Тълкувателно решение № 2/2017 от 17 май 2018 г. по тълкувателно дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката /ЗЕ/, в редакцията, действаща за исковия период, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда-етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия, и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба. Разпоредбата императивно урежда кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота - собственост или вещно право на ползване.

По аргумент от чл. 153, ал. 6 от ЗЕ и чл. 72, ал. 4 от НТ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите

си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение № 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело № 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. "***" ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности обслужващи основните.

От представения и приобщен към доказателствения материал нотариален акт за продажба на недвижим имот № 119, том III, рег. № 5992, нотариално дело № 510/1999 г. се установява в производството, че на 21.06.1999 г. Детелинка Ценова Милкова и Иван Чедомиров Милков са продали на С. П. Н. и съпругата му Иванка Христова Н. $\frac{1}{2}$ идеална част /в съпружеска имуществена общност/ и на Г. С. Н. останалата $\frac{1}{2}$ идеална част от имот, представляващ апартамент № 117, находящ се в гр. София, ж. к. „Сердика“, бл. 16А, вх. Е, ет. 5.

От събрания в производството доказателствен материал се установява по делото, че Иванка Христова Н. е починала на 20.11.2011 г., като е оставила за свои наследници по закон преживелият си съпруг С. П. Н. и дъщеря си Г. С. Н., върху които именно е преминала, по реда на наследственото правоприемство, притежаваната от Иванка Христова Н. $\frac{1}{4}$ идеална част от процесния имот. Следователно след смъртта на Иванка Христова Н., преживелият ѝ съпруг С. П. Н. $\frac{3}{8}$ идеални части от процесния имот, придобити по силата на договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за продажба на недвижим имот № 119, том III, рег. № 5992, нотариално дело № 510/1999 г. и по реда на наследственото правоприемство от наследодателя му Иванка Христова Н., а ответницата Г. С. Н. е притежавала останалите $\frac{5}{8}$ идеални части от имота, придобити по силата на договор за продажба на недвижим имот, обективиран в нотариален акт за продажба на недвижим имот № 119, том III, рег. № 5992, нотариално дело № 510/1999 г. и по реда на наследственото правоприемство от наследодателя ѝ Иванка Христова Н..

От представеното и приобщено към доказателствения материал удостоверение за наследници изх. № РВЕ23-УГ51-318/24.08.2023 г., издадено от Столична община, район Възраждане за лицето С. П. Н., ЕГН *****, се установява в производството, че същото лице е починало като вдовец на 31.01.2023 г., като е оставил за единствено свой наследник по закон дъщеря си Г. С. Н., върху която именно, по реда на наследственото правоприемство е преминала собствеността върху притежаваните приживе от С. П. Н. 3/8 идеални части от процесния имот, представляващ апартамент № 117, находящ се в гр. София, ж. к. „Сердика“, бл. 16А, вх. Е, ет. 5.

От събрания и обсъден по-горе доказателствен материал, се установява в производството, че именно ответницата следва да отговаря за стойността на доставена и потребена топлинна енергия в процесния имот, за заявления в исковата молба период, в качеството си на собственик на 5/8 идеални части от същия, а за останалите 3/8 части и в качеството си на наследник по закон на С. П. Н., ЕГН *****, починал на 31.01.2023 г. /но жив към началния и краен момент на заявления в исковата молба процесен период/, доколкото по реда на наследственото правоприемство върху наследника /Г. С. Н./ са преминали , както активите на наследството останало от С. П. Н., ЕГН *****, така и пасивите, в случая задължение за заплащане цената на доставената и потребена в процесния имот топлинна енергия през периода 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г.

Установено е по делото и обстоятелството, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата – етажна собственост (в която се намира този имот) е била присъединена към абонатна станция.

Относно въпроса за осъществяването на реално доставяне на топлинна енергия и нейното количество и качество, настоящият съдебен състав намира следното:

По делото е установено, че общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди са одобрени от ДКЕВР през 2016 г., като се установи от прието заключение на вещото лице по допуснатата и изготвена в производството съдебно-техническа и счетоводна експертиза, че ищецът е доставял енергия в сградата етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което съдът приема за установено по делото, че през процесния период страните са били обвързани от договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди в сграда - етажна собственост, чието съдържание се определя в Общите условия от 2016 г., както и от действащата към съответния момент нормативна уредба, а именно

Закон за енергетиката и Наредба №16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

От заключението на вещото лице по съдебно-техническата експертиза се установява, че сградата, в която се намира процесния имот е с непрекъснато топлоснабдяване през периода м.05.2020 г. – м. 04.2021 г., като ежемесечно са извършвани отчети на данните от общия топломер за потребената топлинна енергия. Установява се, че дяловото разпределение на енергията през процесния период е извършвано от дружеството * ООД. Установява се също, че са взети предвид и технологичните разходи в абонатната станция за процесния период, които са за сметка на топлопреносното предприятие, като същите са изчислени по Наредба № 16-334/06.04.2007г. за топлоснабдяването и са били отчислявани ежемесечно от отчетената от общия топломер топлинна енергия, преди нейното разпределение между абонатите. Установява се, че през процесния период в посочения в исковата молба недвижим имот всички радиатори били демонтирани, като в имота имало монтирана 1 бр. щранг-лира. Установява се още, че за отчет на потребената енергия за битово горещо водоснабдяване има монтирани и узаконени 2 бр. водомери за топла вода.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява в производството, че през процесния период в посочения в исковата молба имот е доставяна и потребявана топлинна енергия, както следва: 1/ топлинна енергия за отопление на имот, определяна по отчет на монтираната в имота щранг-лира; 2/ топлинна енергия, отдадена от сградна инсталация, която е разпределяна пропорционално на отопляемия обем на имотите по проект, като за процесния апартамент отопляемия обем по проект е 194,00 кубически метра; 3/ топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, която е определяна по отчет на монтирания и узаконен в имота водомер. От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява още, че за процесния период за топлоснабдения имот е начислена топлинна енергия за отопление на имот и отдадена от сградна инсталация на стойност от общо 232,09 лева и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване на стойност от 529,12 лева. Установява се също, че през процесния период служители на дружеството * ООД редовно и на конкретна дата са изготвяли изравнителни сметки за реално потребеното количество топлинна енергия от имота на ответника – общо и по компоненти, а именно топлинна енергия за отопление на имот, топлинна енергия отдадена от сградна инсталация и топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване, като общо за процесния период е налице изравнена сума за „доплащане“ в размер на 77,45 лева, която

следва да бъде прибавена към общия размер на стойността на доставена до процесния имот топлинна енергия. От заключението на вещното лице по приетата в производството съдебно-техническа експертиза се установява още, че абонатната станция в сградата етажна собственост, в която се намира процесния топлоснабден имот е била в експлоатация към процесния период, като няма данни за увреждане и/или нефункциониране на абонатната станция спрямо проектните ѝ размери, както и че редовно е приспадана топлинна енергия за технологични разходи от отчетената ежемесечна енергия за сметка на ищеца, съгласно нормативните изисквания. Установява се също, че в абонатната станция през процесния период е функционирал 1 бр. общ топломер.

Предвид всичко гореизложено, настоящият съдебен състав приема, че от събраните по делото доказателства вкл. и от заключението на вещното лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-техническа експертиза е установено в производството, че през процесния период, за топлоснабдения имот потребената топлинна енергия е на стойност от общо 838,66 лева, за заплащането на която следва да отговаря ответникът Г. С. Н..

В отговора на исковата молба, подаден от името на ответника Добринка Цветкова Г. е релевирано възражение за погасяване по давност на сумите начислени от ищеца през исковия период. По отношение възражението за погасяване по давност на претендираните в настоящото производство от ищеца вземания, настоящият състав намира следното:

Съгласно разясненията дадени в Тълкувателно решение 3/18.05.2012г. по тълк.д.№ 3/2011г. на ОСГТК на ВКС вземанията за потребена топлинна енергия са такива за периодични плащания, поради което се погасяват с изтичането на тригодишна давност по чл.111, б. „в” от ЗЗД; различният размер на всяка месечна вноска не променя периодичния характер на вземането за нея, защото то произтича от повтарящи се еднородни задължения, с посочен в Общите условия падеж. Предвид това в разглеждания случай следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл.114, ал.1 от ЗЗД давността започва да тече от момента на изискуемостта на вземането, като при срочните задължения (каквито са процесните за главници), давността тече от деня на падежа (тъй като срокът е уговорен в полза на длъжника и кредиторът не може да иска предсрочно изпълнение). В частност задълженията на ответниците за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение /13.05.2020 г./ спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти.

За вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г.:

Приложими за тези вземания са разпоредбите на чл. 33 от ОУ от 2016 г., които са общоизвестни и съгласно които плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението. Доколкото тези задължения са уговорени да се плащат в определен срок, то съдът приема, че приложима е разпоредбата на чл. 114, ал.1 от ЗЗД и началният момент на погасителната давност на всяко месечно задължение започва да тече от момента на настъпване на изискуемостта му, тоест с изтичане на 45 дни след месеца, за който е възникнало задължението.

Моментът на издаване на обобщената фактура от ищеца за задълженията за целия отоплителен сезон не е от естество да промени моментът на възникване на вземането и изискуемостта му, а само те са релевантни при определяне началото на срока на погасителната давност. В случая вземанията са възникнали в момента на осъществяването на доставката на енергията и за всяко от тях са издавани ежемесечните фактури. Издаването на обобщена фактура през юли 2021 г. за вземания възникнали за период 01.05.2020 г. – 30.04.2021 г., които са по изравнителни сметки и включват и начислени задължения за месеци през целия отоплителен сезон без да се сочи конкретно потребление за процесните месеци, не е от естество да промени момента, от който започва да тече погасителната давност за процесните вземания. Вземането е за доставена топлинна енергия в определен месец. Издаването на няколко счетоводни документа от ищеца за това вземане не е от естество да промени вземането и да обоснове извод, че погасителната давност за него тече от последната издадена фактура за това вземане. Да се приеме обратното би означавало да се допусне от поведението по издаване на фактури на кредитора да зависи началният момент на погасителната давност, което противоречи на целите на института на погасителната давност. Моментът, от който започва да тече погасителната давност е определен от законодателя в зависимост от възникване на вземането и от изискуемостта му. Изискуемостта на вземането и изпадането в забава на плащането на същото са различни факти, от тях произтичат и различни последици. В случая разпоредбата на ОУ от 2016 г.

сочи изискуемост на месечното вземане, което не е обвързано с изравнителната сметка, поради което и обвързването от ищеца на началния момент на погасителната давност за месечните задължения с издаването на обобщена фактура по изравнителната сметка е неоснователно.

При така възприето и като съобрази дата на подаване на исковата молба в съда - 31.07.2023 г., и по съображения изложени по-горе за началния момент на погасителната давност на вземанията възникнали при действието на ОУ от 2016 г., то съдът приема, че погасени по давност са вземанията на ищеца за стойността на доставена и потребена топлинна енергия за периода 01.05.2020 г. – 31.05.2020 г., доколкото изискуемостта на вземането за месец май 2020 г. е настъпила считано от 16.07.2020 г., то 3-годишния погасителен давностен срок е бил изтекъл преди подаване на исковата молба в съда – 31.07.2023 г., респективно е обхванато от погасителната давност /3-годишния погасителен давностен срок за вземането за месец май 2020 г. е следвало да изтече на 16.07.2023 г./. Изискуемостта на вземането за месец юни 2020 г. е настъпила считано от 15.08.2020 г., поради което 3-годишния погасителен давностен срок не е бил изтекъл преди подаване на исковата молба в съда – 31.07.2023 г., респективно не е обхванато от погасителната давност /3-годишния погасителен давностен срок за вземането за месец юни 2020 г. е следвало да изтече на 15.08.2023 г./.

Разпоредбата на чл. 33, ал. 1 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** ЕАД на клиенти в гр. София изрично предвижда, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Същевременно разпоредбата на чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** ЕАД на клиенти в гр. София изрично предвижда, че клиентите са длъжни да заплащат стойността на потребеното количество топлинна енергия за отчетния период, в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Горните разпоредби са ясни и безпротиворечиво очертават момента на настъпване на изискуемостта на задълженията за доставена и потребена от клиенти на ** ЕАД топлинна енергия, през съответния отчетен период, т.е. за всеки отделен месец, изискуемостта на задължението за заплащане на стойността на потребената в имота топлинна енергия, настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на месеца, в който енергията е доставена и потребена. Сумите по изравнителни сметки отново са за доставена и потребена топлинна енергия в същия отчетен период, за който именно се издава изравнителната сметка. Такива суми не представляват ново вземане, доколкото

енергията е доставена и потребена в същия отчетен период, а не след неговото изтичане до извършване изготвяне и издаване на изравнителна сметка. Същевременно общите условия на ищцовото дружество не предвиждат различен момент на настъпване изискуемостта на суми по изравнителни сметки. Т.Е., доколкото тези суми са за доставена и потребена топлинна енергия именно през съответния отоплителен сезон, то и изискуемостта им настъпва с изтичане на 45-дневен срок след изтичане на месеца, в който е доставена и потребена енергията /по аргумент от чл. 33, ал. 1 и чл. 33, ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от ** ЕАД на клиенти в гр. София.

Моментът на издаване на обобщената фактура от ищеца за задълженията за целия отоплителен сезон не е от естество да промени моментът на възникване на вземането и изискуемостта му, а само те са релевантни при определяне началото на срока на погасителната давност.

Вземането е за доставена топлинна енергия в определен месец. Издаването на няколко счетоводни документа от ищеца за това вземане не е от естество да промени вземането и да обоснове извод, че погасителната давност за него тече от последната издадена фактура за това вземане. Да се приеме обратното би означавало да се допусне от поведението по издаване на фактури на кредитора да зависи началният момент на погасителната давност, което противоречи на целите на института на погасителната давност.

Още повече, че това е пряко поставяне на търговеца в привилегировано положение спрямо потребителите на топлинна енергия, посредством предоставянето му на възможност, чрез извършване на префактуриране и издаване на множество счетоводни документи за вземания за топлинна енергия доставена и потребена в един и същ период, по който начин еднолично да влияе върху началния момент на погасителната давност. Едно такова разрешение поставя потребителя в категорично неизгодно и непривилегировано положение и противоречи, както на разпоредбите и духа на Закон за защита на потребителите, но и на неписаните правила на морала и добросъвестността в отношенията между правните субекти. Още повече, че както се посочи по-горе, в общите условия на ищцовото дружество, приложими към процесния период, по никакъв начин не е предвиден друг ред и момент за настъпване изискуемостта на сумите по изравнителни сметки, различен от този за дължимите суми за потребена топлинна енергия във всеки отделен месец.

Следователно, настоящият съдебен състав намира, че вземането по изравнителна сметка не е ново вземане. То е за доставена и потребена топлинна

енергия именно през същия отчетен период /отоплителен сезон/, за който ежесечно са издавани фактури от ищеца. Изрично е предвиден моментът на настъпване на изискуемост на вземанията за доставена и потребена от клиентите топлинна енергия и по никакъв начин той не е свързан с издаването на изравнителна сметка и/или обща фактура.

От ответника не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за доставена и потребена топлинна енергия, които не са обхванати от погасителната давност.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за признаване за установено, че ответникът дължи на ищеца сума, представляващи стойност на доставена и потребена в процесния топлоснабден имот топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г. и за размера 793,08 лева /като са взети предвид сумите по изравнителни сметки, които са обхванати от погасителната давност, който са приспаднати от общия дължим размер/.

Следователно претенцията за главница за доставена в процесния имот топлинна енергия през заявения в исковата молба период се явява основателна и доказана до размера от 793,08 лева и за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., за които размер и период предявеният осъдителен иск с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД, следва да бъде уважен, като за разликата над този размер до пълния предявен размер от 793,47 лева и за периода 01.05.2020 г. – 31.05.2020 г., искът следва да се отхвърли.

По отношение на иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 161,93 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г. върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия, съдът намира следното:

За да бъде уважен предявеният иск с правна квалификация чл. 86 ЗЗД следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване наличието на главен дълг, както и забава на ответника.

От приобщените по делото доказателства се установява, че страните в настоящото производство са обвързани от валидно облигационно правоотношение по продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия. Установява се също, че през процесния период страните са били обвързани от влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „**“ ЕАД на клиенти в гр. София, приети с Решение по

Протокол № 7 от 23.10.2014 г. на Съвета на директорите на “***” ЕАД и одобрени с Решение № ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР.

Съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, от което се налага извод, че ответникът изпада в забава ако не погаси задължението си в уговорения в чл. 33 от ОУ от 2016 г. срок. Това е така, тъй като съгласно чл. 33 от ОУ от 2016 г., плащанията за съответния месец се дължат в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който е задължението, като тези общи условия са приложими за вземанията за главница за топлинна енергия, считано от 01.07.2016 г. Т.е. лихва за забава се дължи единствено за вземанията за главница за доставена и потребена в процесния имот топлинна енергия възникнали след 01.07.2016 г., по отношение на който са приложими ОУ от 2016 г., и които са станали изискуеми с изтичането на определения в чл. 33 срок.

Следователно ответникът е изпаднал в забава за изпълнението на задължението за заплащане на сумата от 793,08 лева и дължи лихва за тази забава за периода от 15.08.2020 г. до 12.07.2023 г. Доколкото от ищеца се претендира лихва за забава за по-кратък период, а именно 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г., то при спазване принципа на диспозитивно начало в гражданското производство, съдът следва да приеме, че ответника дължи лихва за забава именно за посочения от ищеца по-кратък период, която съдът определя в размер на общо 153,21 лева /изчислена по реда на чл. 162 ГПК, чрез използване на лихвен калкулатор на НАП/.

От името на ответника не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за лихва за забава върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждането на ответника Г. С. Н. да заплати в полза на ** ЕАД сума, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за доставена и потребена топлинна енергия се явява основателен и доказан за периода 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г. и за размер от 153,21 лева и следва да бъде уважен за този период и размер, като за разликата над уважения размер от 153,21 лева до пълния предявен размер от 161,93 лева, искът следва да бъде отхвърлен.

Предвид горното, съдът следва да разгледа направеното от ответника с отговора на исковата молба възражение за погасяване по давност на претенциите

на ищеца, включително за лихви за забава.

В разглеждания случай и по отношение на претенцията за вземания за лихва за забава, следва да намери приложение тригодишният давностен срок, установен в чл.111, б. „в” от ЗЗД.

Предвид гореизложените съображения и като съобрази установения в Общите условия на ищцовото дружество падеж на задълженията, касаещи процесния период и датата на депозиране на исковата молба в съда - 31.07.2023 г., настоящият съдебен състав намира, че възражението за погасяване по давност на вземанията, предмет на претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, се явява неоснователно.

По отношение на претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за сумата от 17,30 лева за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., съдът намира следното:

Съобразно разпоредбите на чл. 22, ал. 2 и чл. 36 от ОУ, чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването и на чл. 10 от Общите условия на договорите между „**” ЕАД и търговец за извършване на услугата дялово разпределение на топлинната енергия между потребителите в сграда – етажна собственост се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. По делото се установи, че фирмата за дялово разпределение точно и в уговорените срокове е извършвало услуга дялово разпределение на топлинна енергия в сградата – етажна собственост, в която се намира процесния имот, поради което и претенцията за главница за цена на услугата дялово разпределение за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г. се явява основателна, като от страна на ответника не са наведени възражения относно размера на претендираната сума за извършената услуга дялово разпределение, поради което, съдът намира, че за извършената услуга през процесния период се дължи възнаграждение в размер на 17,30 лева /изчислено по реда на чл. 162 ГПК и при съобразяване на представения и приобщен към материалите Договор с регистрационен индекс Д-0-63 от 03.06.2020 г. за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия по чл. 139в, ал. 2 от Закон за енергетиката, сключен между ** ЕАД и * ООД, и представляващия Приложение № 2 към него ценоразпис на дейностите, включени в минималния пакет за услугата „Дялово разпределение“/.

Следователно претенцията за главница за цена на услугата дялово

разпределение за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г. е основателна и доказана за пълния предявен размер от 17,30 лева.

От името на ответника не са представени доказателства или наведени твърдения за извършени плащания на сумите за за главница за цена на услугата дялово разпределение на топлинна енергия.

Възражението за погасяване по давност на главницата за цена на услугата дялово разпределение е неоснователно и не следва да бъде уважавано, доколкото това вземане не е с периодичен характер, респективно по отношение на него е приложим общият 5-годишен давностен срок, който не е изтекъл към датата на депозиране на исковата молба в съда. Дори да е приложим краткият 3-годишен давностен срок, то възражението отново се явява неоснователно, предвид изложените по-горе съображения, касаещи наведеното от името на ответника възражение за погасяване по давност на претенциите на ищцовото дружество.

Предвид изложените по-горе съображения се налага извод, че предявеният иск за осъждане на ответника Г. С. Н. да заплати в полза на ** ЕАД сума, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение на топлинна енергия за периода 01.06.2020 г. - 30.04.2021 г. за имот, представляващ апартамент № 117, находящ се в гр. София, ж. к. „Сердика“, бл. 16А, вх. Е, ет. 5, се явява основателен и доказан за пълния предявен размер от 17,30 лева и следва да бъде уважен.

По отношение на претенцията с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 4,68 лева, представляваща лихва за забава върху главницата за цена на услуга дялово разпределение за периода 15.08.2020 г. – 12.07.2023 г., настоящият съдебен състав намира следното:

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорната претенция се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноски в настоящото производство пред СРС имат и двете страни в производството.

Ищецът е представил доказателства за извършени разноски, както следва: 1/

за заплатена държавна такса в настоящото производство в размер на 200,00 лева /съдът неправилно е определил размера на дължимата държавна такса, вместо на 100,00 лева на 200,00 лева, поради което в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за държавна такса в размер на 100,00 лева, а останалата сума подлежи на възстановяване по посочена от ищеца банкова сметка/; 2/ за заплатен депозит за вещо лице по допуснатата, изслушана и приета в производството съдебно-техническа експертиза в размер на 300,00 лева; 3/ за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство по гр. д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, което съдът определя в размер на 100,00 лева.

Предвид горното съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в ***, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, сумата от 492,95 лева, представляваща разноски исковото производство по гр. д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исквете.

От името на ответника Г. С. Н., ЕГН: ***** не е направено искане за присъждане на разноски в исковото производство по гр.д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав и не са представени доказателства за извършването на такива, респективно в полза на ответника Г. С. Н., ЕГН: ***** не следва да се присъждат разноски в исковото производство по гр.д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

От името на конституираното на страната на ищеца трето лице помагач – * ООД не са претендирани разноски в настоящото производство, а и такива не му се следват по аргумент от разпоредбата на чл. 78, ал. 10 ГПК.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в *** да заплати в полза на ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***** на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД, сумата от **793,08 лева**, представляваща стойност на доставена и потребена топлинна енергия в топлоснабден имот, п***** за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл.

79 ЗЗД за разликата над уважения размер от 793,08 лева до пълния предявен размер от 793,47 лева и за периода от 01.05.2020 г. до 31.05.2020 г.

ОСЪЖДА Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в *** да заплати в полза на ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***** на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, сумата от **153,21 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.09.2021 г. – 12.07.2023 г., върху главницата за цена на доставена и потребена топлинна енергия, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за разликата над уважения размер от 153,21 лева до пълния предявен размер от 161,93 лева.

ОСЪЖДА Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в *** да заплати в полза на ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***** на основание чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 ЗЗД, сумата от **17,30 лева**, представляваща главница за цена на услугата дялово разпределение за топлоснабден имот, п***** за периода 01.06.2020 г. – 30.04.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 31.07.2023 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: **** против Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в ***, иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждането на Г. С. Н., ЕГН: ***** да заплати в полза на ** ЕАД, ЕИК *** сумата от **4,68 лева**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.08.2020 г. - 12.07.2023 г., върху главницата за цена на услугата дялово разпределение.

ОСЪЖДА Г. С. Н., ЕГН: *****, с адрес: в *** да заплати в полза на ** ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **492,95 лева**, представляваща разноси исковото производство по гр. д. № 42575/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач - „*” ООД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се върчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____